

Arrest

nr. 162 986 van 26 februari 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Macedonische nationaliteit te zijn, op 12 februari 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 4 februari 2016.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 februari 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 februari 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en van attaché H. JONCKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een etnische Albanees afkomstig uit Kumanovë en bent u Macedonisch staatsburger. Op school had u problemen met een Macedonische jongen, I. (...), wiens vader een belangrijke functie had bij de politie van Kumanovë. Tijdens een voetbalmatch vocht u met hem. Sindsdien vochten jullie af en toe, waarbij u hem verwondde. Zijn vader kwam te weten dat u hiervoor verantwoordelijk was. Sindsdien werd u constant door de Macedonische politie – u vermoedt dat dit op aansturen van I. (...)'s vader is – onterecht van het plegen van verschillende misdrijven beschuldigd.

Toen er brand uitbrak op school, werd u hiervan beschuldigd en gedurende een dag ondervraagd. Tijdens deze ondervragingen, werd u hard aangepakt en fysiek mishandeld. Een andere keer werd u

van een computerdiefstal beschuldigd. Nog een andere keer werd u door vier Macedonische politieagenten in een bos meegenomen, in een hut opgesloten en mishandeld. U vermoedde dat u toen werd geïnterviewd omdat u met drugstrafikanten contact had. Toen u veertien jaar en elf maanden was, werd u door I. (...)’s vader om een voor u onbekende reden thuis opgepakt en in een politiecel opgesloten. Daarna werd u iets meer dan acht maanden ondergebracht in de gevangenis van Shutka en van Veles. De gevangeniscondities waren zo slecht dat u verschillende ziektes opliep. Waarom u in de gevangenis diende te verblijven, wist u niet. Uiteindelijk slaagde u er na het betalen van een bepaalde som geld via uw advocaat in vrijgelaten te worden. Na drie maanden tijdens dewelke de politie af en toe eens een kijkje kwam nemen en u één keer door een aantal politiemedewerkers illegaal in een bos werd opgesloten – kwam I. (...)’s vader opnieuw bij u thuis langs. U werd wederom meegenomen voor verhoor. Tijdens het verhoor werd gevraagd wie u vermoord had en werd verwezen naar een man die in 2004 – toen was u slechts zeven jaar oud – vermoord was. U werd opnieuw mishandeld en voor een onbekende reden opgesloten. Opnieuw waren de levensomstandigheden in de gevangenis barslecht. U raakte er verslaafd aan heroïne, cocaïne en marihuana en u zag er zich genoodzaakt om voortdurend met andere gevangenen te vechten uit levensbehoud. Door het betalen van geld raakte u na zes maanden in de gevangenis van Kumanovë doorgebracht te hebben opnieuw vrij. Toen twee agenten u nogmaals wilden oppakken, was u buiten zichzelf van woede en takelde u hen toe. Even later werd u, totaal onterecht, nog een derde keer opgepakt en opgesloten. Toen bracht u een zevental maanden in de gevangenis door. De dag na uw vrijlating tegen betaling trok u naar Kosovo, waar u een tweetal maanden verbleef. Aangezien u intussen tot een gevangenisstraf van drie jaar was veroordeeld – wederom wist u niet waarom – reisde u samen met uw moeder S. M. (...) (O.V. (...)) naar België door waar uw moeder op 18 december 2014 voor het eerst asiel aanvraagde. Omdat u toen nog minderjarig was, moest u zelf nog geen asielaanvraag indienen. Dezelfde maand nog kwam uw vader R. M. (...) (O.V. (...)) jullie vervoegen; hij vroeg op 29 december 2014 asiel aan. Uw ouders evoceerden in het kader van hun asielaanvraag onder meer de problemen die u in Macedonië met de autoriteiten die u onterecht arresteerden en opsloten had ondervonden. Uw broer L. (...) (O.V. (...)) en uw zus L’. (...) (O.V. (...)), die na uw vertrek in Macedonië ten gevolge van uw problemen met de autoriteiten zelf in de problemen waren gekomen, vroegen hier op 2 februari 2015 asiel aan. Inzake de asielaanvraag van uw ouders en uw broer en zus werd door het Commissariaat-generaal op 3 april 2015 en door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 27 oktober 2015 een weigeringsbeslissing genomen, omdat er aan het door uw familieleden vertelde asielrelaas geen enkel geloof kon worden gehecht. Op 5 maart 2015 vroeg uw zus S’. (...) (O.V. (...)) asiel aan op basis van haar persoonlijke problemen met haar ex-partner S. S. (...). Hierin namen de Belgische asielinstanties eveneens een weigeringsbeslissing. Tijdens uw verblijf in België kwam de Macedonische politie wel 500 keer langs op zoek naar u. In de loop van de maand mei 2015 werd jullie appartement bij een huiszoeking door de Macedonische politie zwaar beschadigd. Voorts vernam u een tweetal maanden voor uw gehoor op het Commissariaat-generaal van uw moeder dat jullie met de dood bedreigd werden door de familie van S. S. (...). In België vocht u in het opvangcentrum van Sint-Truiden waar u verbleef met een Afghaan die u beledigd had. U werd naar een ander opvangcentrum overgeplaatst. Op 3 december 2015 werd u samen met uw broer L. (...) als illegaal door de Belgische politie opgepakt en in een gesloten centrum opgesloten. In het gesloten centrum werd u om een voor u totaal onbekende reden gedurende 24 uur in een isoleercel ondergebracht. U wou naar aanleiding hiervan klacht indienen, maar de directeur van het centrum zei u dat dit onmogelijk was. Uw wedervaren in de centra in België deed u besluiten dat de situatie in België voor u gelijkaardig was als de situatie die u in Macedonië was ontvlucht. Uw ouders, L’. (...) en S’. (...) vroegen op 15 december 2015 een tweede maal asiel aan. U vroeg op 22 december 2015 – u was in mei 2015 meerderjarig geworden – asiel aan in België. L. (...) vroeg op zijn beurt op 28 december 2015 een tweede keer asiel aan. U verklaarde niet naar Macedonië te kunnen terugkeren uit vrees voor de vader van I. (...), met wie u ten gevolge van uw vechtpartijen met zijn zoon vreesde. U vreesde opnieuw valselijk beschuldigd te zullen worden en in de gevangenis opgesloten te zullen worden. Bovendien vreesde u door de familie S. (...) vermoord te worden. Ter staving van uw asielrelaas legde u de volgende documenten neer: een medisch attest, d.d. 16 september 2014, waaruit blijkt dat u ten gevolge van een gevecht – u gaf aan dat u ooit door een politiepatrouille in elkaar was geslagen – verwondingen had opgelopen; een convocatie van de rechtbank van eerste aanleg van Kumanovë, d.d. 28 november 2014, waarbij u opgeroepen wordt om uw gevangenisstraf van drie jaar uit te zitten; en algemene informatie betreffende een incident tussen Albanese terroristen en de Macedonische overheid in mei 2015. Uw moeder legde in het kader van haar asielaanvraag uw paspoort en een beslissing, d.d. 25 november 2014, van de rechtbank van Kumanovë neer ter staving van uw problemen met de Macedonische autoriteiten.

B. Motivering

Na onderzoek van uw verklaringen en alle stukken in uw administratieve dossier stel ik vast dat ik uw asielaanvraag niet in overweging kan nemen.

Artikel 57/6/1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen bevoegd is om de aanvraag tot erkenning van de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 of tot het bekomen van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, die ingediend wordt door een onderdaan van een veilig land van herkomst of door een staatloze die voorheen in dat land zijn gewone verblijfplaats had, niet in overweging te nemen wanneer uit zijn verklaringen niet duidelijk blijkt dat, wat hem betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van het internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3, of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4.

Een land van herkomst wordt als veilig beschouwd wanneer op basis van de rechtstoestand, de toepassing van de rechtsvoorschriften in een democratisch stelsel en de algemene politieke omstandigheden kan worden aangetoond dat er algemeen gezien en op duurzame wijze geen sprake is van vervolging in de zin van het internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er geen zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat de asielzoeker een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4. Bij KB van 11 mei 2015 werd Macedonië vastgesteld als veilig land van herkomst.

Bovenstaande brengt met zich mee dat een asielaanvraag enkel in overweging wordt genomen indien een onderdaan van een veilig land duidelijk aantoonde dat er wat hem betreft een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade bestaat. U heeft dit evenwel niet aangetoond.

Vooreerst kan erop gewezen worden dat de Belgische asielinstanties in het kader van de eerste asielaanvragen van uw ouders, uw broer L. (...) en uw zus L'. (...) een weigeringsbeslissing genomen hebben omdat er aan de door hen aangehaalde problemen geen enkel geloof kon worden gehecht. Aangezien uit L. (...)’s en L'. (...)’s verklaringen blijkt dat hun problemen het rechtstreekse gevolg waren van uw problemen met de Macedonische autoriteiten en aangezien uw ouders de ware toedracht van uw problemen niet aannemelijk konden maken, komt de geloofwaardigheid van de door u aangekaarte problemen met de Macedonische autoriteiten zelf eveneens op de helling te staan. Dit wordt bevestigd door het laattijdige karakter van uw asielaanvraag. Ofschoon de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen inzake de eerste asielaanvraag van uw ouders – u was toen uw ouders asiel vroegen minderjarig waardoor u zelf nog geen asiel moest aanvragen – reeds op 27 oktober 2015 bij arrest hun asielaanvraag weigerde, ofschoon u reeds sinds 15 mei 2015 meerderjarig bent en ofschoon u reeds op 3 december 2015 door de Belgische politie als illegaal werd opgepakt en in een gesloten centrum werd ondergebracht, wachtte u nog tot 22 december 2015, i.e. een tweetal maanden na het definitieve afsluiten van de eerste asielaanvraag van uw ouders en een drietal weken na uw opsluiting in een gesloten centrum, alvorens een asielaanvraag in te dienen. Uw rechtvaardiging, met name dat u niet illegaal was omdat u hier als minderjarige was aangekomen, dat uw moeder asiel had aangevraagd en dat ze een beroep had ingediend (CGVS I, p. 3), overtuigt, gelet op het hierboven vermelde definitieve afsluiten van uw moeders eerste asielaanvraag op 27 oktober 2015, niet. Uw laattijdige asielaanvraag is bijgevolg slechts moeilijk in overeenstemming te brengen met een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade.

Daarnaast slopen er in uw opeenvolgende verklaringen, tussen uw verklaringen en deze van uw familieleden en tussen uw verklaringen en de door u of door uw familie neergelegde documenten een aantal fundamentele tegenstrijdigheden, ongerijmdheden en vaagheden die de geloofwaardigheid van de door u aangekaarte problemen met de Macedonische autoriteiten nog verder op de helling zetten.

Zo heeft u de door u geopperde aanleiding van al uw problemen, met name het feit dat u (meermaals) had gevochten met een zekere I. (...), zoon van de politiechef van Kumanovë, waardoor deze politiechef u begon te viseren (CGVS II, p. 6), niet aannemelijk gemaakt. Over deze door u vermoede aanleiding zwegen uw ouders bij hun gehoor op het Commissariaat-generaal immers in alle talen: hoewel uw vader het wel over vechtpartijen had, vermeldden noch uw vader noch uw moeder problemen die u met de lokale politiechef zou gehad hebben (CGVS moeder; CGVS vader). Hierdoor kan er serieus aan de geloofwaardigheid van deze beweerde aanleiding getwijfeld worden.

Verder kan er noch aan het aantal, noch aan de duur van uw beweerde detenties enig geloof gehecht worden. U verklaarde dat u in totaal **drie keer werd opgesloten**. Uw eerste detentie duurde acht maanden en acht dagen, uw tweede detentie in totaal zes maanden en uw derde detentie een zevental maanden. In totaal zou u bijgevolg **in Macedonië ongeveer 21 maanden opgesloten** zijn (CGVS I, p. 11). Uw ouders beweerden echter dat u **slechts twee keer was opgesloten** en dat uw detentie **in totaal een zestal maanden** duurde (CGVS moeder, p. 12; CGVS vader, p. 11-21).

Hiermee geconfronteerd, zei u dat uw moeder gestresseerd was (CGVS I, p. 11-12), hetgeen, gelet op de gelijklopende verklaringen van uw vader in dit verband, bezwaarlijk als afdoende uitleg kan beschouwd worden.

Voorts legde u incoherente verklaringen af betreffende de politieondervragingen en de valse aanklachten die u in de schoenen werden geschoven. Daar waar uw moeder verklaarde dat u bij uw eerste arrestatie door een Albanese en een Macedonische agent werd gearresteerd (CGVS moeder, p. 11), beweerde u dat u nooit door Albanese agenten werd gearresteerd (CGVS I, p. 14). Aanvankelijk verklaarde u tijdens uw eerste gehoor op het Commissariaat-generaal dat u eens wegens een computerdiefstal op school werd ondervraagd. Ook werd u over een brandstichting op school ondervraagd (CGVS I, p. 4). Naast het feit dat uw ouders niets over dergelijke beschuldigingen vermeldden (CGVS vader; CGVS moeder), beweerde u even later tijdens hetzelfde gehoor dat u nooit wegens een computerdiefstal werd ondervraagd (CGVS I, p. 17). Toen u tijdens het tweede gehoor gevraagd werd of u ooit over een brandstichting werd ondervraagd, antwoordde u aanvankelijk dat dit niet het geval was. Even later zei u dan weer dat dit toch het geval was (CGVS II, p. 7). Hiermee geconfronteerd, gaf u aan het niet te weten, hetgeen niet als overtuigende uitleg hiervoor kan worden beschouwd (CGVS II, p. 8). Voorts zei u bij uw eerste gehoor dat u bij de ondervragingen in het kader van uw tweede detentie valselyk een moord in de schoenen werd geschoven (CGVS I, p. 5). Bij uw tweede gehoor situeerde u deze valse moordaanklacht in het kader van uw eerste detentie (CGVS II, p. 8). Dat de politie u tijdens de ondervragingen onterecht misdrijven, die u niet had gepleegd, in de schoenen probeerde te schuiven heeft u bijgevolg geenszins aannemelyk gemaakt, waardoor u evenmin aannemelyk kon maken dat de politie u tijdens deze ondervragingen zwaar zou hebben mishandeld. Dat u deze mishandelingen niet aannemelyk heeft gemaakt, blijkt tevens uit het feit dat uw verklaringen betreffende het politieoptreden slechts moeilijk te rijmen zijn met de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie in dit verband. Hieruit blijkt dat er in Macedonië geen systematische op Albanen betrekking hebbende mensenrechtenschendingen gepleegd door de Macedonische autoriteiten plaatsvinden. De Macedonische autoriteiten en de Macedonische politie garanderen voor alle etnische groepen wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging. Indien men meent onrechtmatig behandeld te zijn/worden door de Macedonische politie en meent dat rechten geschonden zijn/worden, bestaan in Macedonië meerdere mechanismen - die ook toegankelijk zijn voor minderheden - om politioneel wangedrag aan te klagen bij hogere autoriteiten. De Macedonische overheid onderneemt immers stappen om geweld en discriminatie tegen minderheden te voorkomen. Uit de informatie van het Commissariaat-generaal blijkt dat er weliswaar binnen de Macedonische politie nog steeds een aantal hervormingen noodzakelyk blijven, maar dat de Macedonische politie steeds beter functioneert en steeds beter haar taken uitvoert. Hierdoor benadert ze meer en meer de maatstaven van de Europese Commissie. Zo zijn er de laatste jaren vooreerst serieuze verbeteringen merkbaar betreffende de etnische samenstelling van de politiemacht. Daarnaast wordt de controle over de politie in het algemeen en de speciale eenheden in het bijzonder effectiever, doordat er meer gebruik gemaakt wordt van interne audits om te waarborgen dat professionele standaarden gerespecteerd worden. In dit verband werd in 2003 een interne controleafdeling, opgericht met als mandaat onder meer het onderzoek van politiecorruptie en inbreuken op de mensenrechten in het politiekorps. Dat de politie beter functioneert, is voorts het gevolg van de implementatie van de politiewet van 2007, die onder meer een betere bescherming van getuigen en slachtoffers garandeert.

Bovendien heeft u de juridische procedures tegen u niet aannemelyk gemaakt. Betreffende uw eerste arrestatie en detentie zei uw moeder dat u toen niet voor de rechter verschenen was. U verscheen enkel tijdens uw tweede detentie een viertal keer voor de rechter. Voorst beweerde zij dat niet enkel u, maar nog een vijftiental andere jongeren samen met u naar de gevangenis werden gestuurd en vier maanden later allen samen werden vrijgelaten nadat de ouders van de gearresteerde kinderen met hulp van de directeur aan de politie gevraagd had om de videobeelden van de feiten te zien. Daarop was te zien dat het incident werd veroorzaakt door Macedonische kinderen (CGVS moeder, p. 13-14). Uw vader verklaarde daarentegen dat u de dag van uw eerste arrestatie meteen naar de rechtbank werd gestuurd en daar als enige tot drie maanden cel werd veroordeeld (CGVS vader, p. 14-15). U beweerde dan weer altijd – dus ook bij uw eerste detentie – te zijn vrijgekomen na het betalen van geld. Over een eventuele vrijlating omdat u onschuldig was bevonden, wist u niets. De andere Albanen die samen met u waren gearresteerd, waren voor u reeds vrijgelaten en u verscheen in totaal maar liefst een zestiental keer voor de rechter (CGVS I, p. 8; p. 15-16). Hoewel u verschillende keren voor de rechter zou verschenen zijn, gaf u tijdens uw eerste gehoor aan nooit door een tribunaal veroordeeld te zijn geweest waardoor u evenmin op de hoogte was van de officiële redenen van uw veroordelingen (CGVS I, p. 8-9).

Deze stelling valt echter geenszins te rijmen met het door u bij uw tweede gehoor neergelegde document, d.d. 28 november 2014, dat u verkeerdelijk definieerde als een vonnis (CGVS II, p. 9; p. 12-13), maar dat in werkelijkheid een oproepingsbrief van de rechtbank van eerste aanleg van Kumanovë was om uw gevangenisstraf van drie jaar, die op 1 juli 2014 wegens zware diefstal door de rechtbank van eerste aanleg van Kumanovë werd uitgesproken, i.e. geruime tijd voor uw vertrek naar België, uit te zitten (CGVS II, p. 3). Overigens legde u het vonnis waarbij u tot een gevangenisstraf van drie jaar werd veroordeeld niet neer, terwijl dit redelijkerwijs van u kon worden verwacht, en is het merkwaardig dat u op 25 november 2014 door een beslissing van de rechtbank van eerste aanleg van Kumanovë uit de gevangenis werd vrijgelaten, en dat diezelfde rechtbank nauwelijks drie dagen later u zou oproepen om zich voor uw gevangenisstraf te melden. Tot slot beweerde uw vader dat u tevergeefs in beroep was gegaan tegen een veroordeling (CGVS vader, p. 15), terwijl u aangaf nooit in beroep te zijn gegaan (CGVS II, p. 14). De onterecht tegen u gevoerde juridische procedures heeft u bijgevolg evenmin aannemelijk gemaakt.

Ook betreffende de omstandigheden van uw beweerde verblijf in verschillende Macedonische gevangenissen slopen er een aantal aanzienlijke tegenstrijdigheden in jullie verklaringen. Daar waar uw broer beweerde dat u in Veles in een jeugdinstelling was opgesloten (CGVS L. (...), p. 2), zei u dat u nooit in een jeugdinstelling – ook niet in Veles – was opgesloten (CGVS I, p. 10; CGVS II, p. 5). Voorts beweerde uw vader dat hij u in de gevangenis van Idrizovo twee keer kwam bezoeken (CGVS vader, p. 17). U gaf echter aan dat u nooit in Idrizovo was opgesloten en dat u bijgevolg aldaar ook geen familiebezoek had gekregen (CGVS II, p. 5).

Tot slot heeft u uw verblijfplaats de maanden voor uw vertrek in december 2014 niet aannemelijk gemaakt. Aanvankelijk verklaarde u in het kader van uw eerste gehoor op het Commissariaat-generaal dat u na uw derde opsluiting een aantal agenten sloeg waardoor u bij een rijke Macedonische familie van criminelen gedurende ongeveer zes maanden diende onder te duiken. In deze periode werd u drie à vier keer door de Macedonische autoriteiten gezocht en beschoten. Hierna dook u nog twee maanden in Kosovo onder alvorens in december 2014 naar België te vluchten (CGVS I, p. 6). Volgens uw aanvankelijke versie van de feiten was u bijgevolg **gedurende de laatste acht maanden voor uw vertrek naar België in december 2014 in vrijheid**. Bij uw tweede gehoor vertelde u evenwel dat u **de dag na uw derde detentie onmiddellijk naar Kosovo vluchtte, waar u twee à drie maanden verbleef alvorens naar België te komen**, en dat u na uw derde detentie bijgevolg niet bij een criminele familie verbleef. Uw verblijf bij deze familie dateerde immers van voor uw derde detentie; ook het incident waarbij u een aantal politieagenten sloeg was voor uw derde detentie (CGVS II, p. 4-5; p. 8-9). Hiermee geconfronteerd, herhaalde u dat u onmiddellijk na uw vrijlating naar Kosovo was vertrokken (CGVS II, p. 14). Een louter herhalen van eerder afgelegde verklaringen kan echter niet als voldoende uitleg worden beschouwd. Naast het feit dat uw tweede versie van de feiten niet strookt met uw door uw moeder neergelegde paspoort, waarin een Servische stempel d.d. 2 augustus 2014 (naar aanleiding van uw grensovergang aan de Servisch- Macedonische grens ter hoogte van Preshevë) aangebracht werd waardoor u toen onmogelijk in een Macedonische gevangenis kon opgesloten zijn, vallen noch uw eerste versie, noch uw tweede versie van de feiten bovendien in overeenstemming te brengen met uw vaders verklaringen in dit verband en met de door uw ouders neergelegde beslissing van de rechtbank van Kumanovë (met nummer KM. Nr. 66/14). Uw vader verklaarde dat u de laatste keer slechts in november 2014 (i.e. maximaal enkele weken voor uw vertrek naar België) was vrijgelaten en dat u toen onmiddellijk naar Servië en van daaruit naar België vluchtte. Een eventueel verblijf in Kosovo vermeldde hij niet (CGVS vader, p. 18). Uw verklaringen stroken evenmin met de door uw ouders neergelegde beslissing genomen op 25 november 2014 door de rechtbank van eerste aanleg van Kumanovë, waardoor de bewijswaarde van dit document danig op de helling komt te staan. Uit dit document blijkt immers dat u gedurende een periode van negentig dagen voorlopig werd opgesloten en **dat deze voorlopige opsluiting op 25 november 2014** (i.e. ongeveer twee weken voor jullie vertrek naar België op 13 december 2014) **werd beëindigd**.

Het geheel van bovenstaande vaststellingen noopt ertoe te besluiten dat er aan de door u aangehaalde (omstandigheden van) uw beweerde problemen met de Macedonische autoriteiten geen enkel geloof meer kan worden gehecht. Dat u en uw moeder in het kader hiervan documenten konden neerleggen, doet hieraan geen enkele afbreuk, aangezien hierboven reeds gebleken is dat uw verklaringen en de inhoud van deze documenten geenszins in overeenstemming met elkaar te brengen zijn. Dat u ziek zou zijn – u beweerde maag- en tandpijn te hebben – en dat de achterkant van uw hersenen niet goed zou werken (CGVS II, p. 9; p. 12), doet hieraan evenmin afbreuk aangezien uit uw verklaringen tevens blijkt dat u in staat was om een gehoor af te leggen (CGVS II, p. 9; p. 14-15) en dat u uw (psycho-)medische problemen niet objectief attesteerde. Uw advocate legde ter staving hiervan weliswaar een e-mail, d.d. 21 januari 2016, neer van Maaïke Vanderbruggen, een geaccrediteerd bezoeker voor de Jesuit Refugee Service. Hieruit blijkt echter hoogstens dat er een vermoeden bestaat dat u psychische problemen zou hebben.

De opstelster van deze mail erkende echter dat ze geen specialist ter zake is. Bijgevolg legde u geen enkel document neer waaruit objectief kan blijken dat u daadwerkelijk psychische problemen zou hebben.

Aan uw problemen met de familie van uw vroegere schoonbroer S. S. (...) (de voormalige echtgenoot van uw zus S'. (...)), kan er evenmin geloof gehecht worden. Vooreerst is het opmerkelijk dat uw vader, die volgens uw broer L. (...) nochtans rechtstreekse telefonische bedreigingen vanwege S. (...)’s broer zou ontvangen hebben, noch bij zijn eerste, noch bij zijn tweede asielaanvraag over zijn persoonlijke problemen met de familie S. (...) heeft gesproken: hij gaf enkel aan dat zijn dochter S'. (...) met haar voormalige echtgenoot problemen had (CGVS vader, p. 1-24; verklaring DVZ vader 2e AA, vragen 15-20). Verder beweerde uw broer L. (...) dat hij bij zijn eerste asielaanvraag wel degelijk over jullie problemen met de S. (...)’s had gesproken (CGVS 2e AA L. (...) , p. 8), hetgeen manifest onjuist was: hij sprak toen enkel over de moeilijkheden die uw zus S'. (...) had in verband met het hoederecht over haar dochter (CGVS 1e AA L. (...) , p. 6-7). Daarnaast sloop er een aanzienlijke tegenstrijdigheid in L. (...)’s opeenvolgende verklaringen. Daar waar hij aanvankelijk stelde dat uw vader zowel in Macedonië als in België door S. (...)’s broer telefonisch werd bedreigd (CGVS 2e AA L. (...) , p. 8), zei hij even later dat uw vader voor het eerst werd bedreigd toen de politie na jullie klacht tegen S. (...)’s broer naar hem op zoek besloot te gaan: toen verbleef uw vader al in België (CGVS 2e AA L. (...) , p. 9). Hiermee geconfronteerd, zei hij enkel dat uw zus S'. (...) vanaf de scheiding problemen met de familie S. (...) kende (CGVS 2e AA L. (...) , p. 9). Een afdoende uitleg voor deze substantiële tegenstrijdigheid gaf hij evenwel niet. Voorts hadden zowel u als uw broer bijzonder gebrekkige informatie over deze problemen. Zo kende uw broer zelfs niet eens de naam van uw vaders belager en had hij niet de minste informatie over het aantal keren dat uw vader door die man werd bedreigd (CGVS 2e AA L. (...) , p. 8). Dat uw vader dit niet wilde zeggen, zoals L. (...) zich verdedigde (CGVS 2e AA L. (...) , p. 8), is geenszins aannemelijk, aangezien hij L. (...) blijkbaar wel op de hoogte bracht van minstens één van de telefonische bedreigingen van S. (...)’s broer. U wist op uw beurt niet eens wie (uw moeder of uw vader) de bedreigingen vanwege de familie S. (...) had ontvangen, hoeveel bedreigingen die persoon had ontvangen en wanneer die persoon werd bedreigd. U wist evenmin wie in de dreigberichten werd geïdencieerd; u wist zelfs niet eens of u hierbij werd geïdencieerd. Of er een concrete aanleiding voor de dreigberichten was, wist u ook niet. Of er iemand de afgelopen jaren klacht tegen de familie S. (...) had neergelegd waardoor de politie iemand van de familie S. (...) had gezocht – uw broer L. (...) beweerde immers dat uw familie tegen S. (...)’s broer klacht had ingediend waardoor de politie tijdens jullie verblijf in België een actie tegen hem had ondernomen –, was u tot slot onbekend (CGVS II, p. 10-12). Nochtans kan redelijkerwijs van een asielzoeker verwacht worden dat hij zich spontaan en gedetailleerd informeert over die elementen die verband houden met zijn asielrelaas. Bovenstaande bevindingen ondermijnen dan ook fundamenteel de geloofwaardigheid van de door u en uw broer L. (...) aangehaalde problemen met de S. (...)’s.

Aan uw bewering dat u door een politiepatrouille op straat in elkaar werd geslagen waarna de politie gewoon doorreed (CGVS II, p. 13), kan er eveneens slechts weinig geloof gehecht worden. Uw documenten zijn immers inhoudelijk tegenstrijdig met elkaar. Daar waar uit het door u neergelegde medisch attest blijkt dat u zich op 16 september 2014 heeft aangeboden voor een medisch onderzoek, blijkt uit de door uw moeder neergelegde beslissing d.d. 25 november 2014 dat u toen was opgesloten. Ook aan de geloofwaardigheid van de buitengerechtelijke opsluiting in een bos door enkele politieagenten en medewerkers van de politie kan getwijfeld worden. Daar waar u bij uw eerste gehoor op het Commissariaat-generaal slechts één buitengerechtelijke opsluiting in een bos vermeldde (CGVS I, p. 17), vermeldde u er bij uw tweede gehoor immers plots twee (CGVS II, p. 6-7). Hoe dan ook, zelfs al kon er aan de door u beweerde mishandelingen door de politie of medewerkers van de politie geloof gehecht worden, dan nog blijkt uit niets dat u naar aanleiding van deze feiten in Macedonië geen of onvoldoende beschermingsmogelijkheden – of bij een eventuele herhaling ervan bij terugkeer naar Macedonië – ter beschikking zou hebben. Immers, voordat internationale bescherming kan worden verleend aan een asielzoeker, dient aangetoond te worden dat de asielzoeker geen aanspraak kan maken op nationale bescherming. Van een asielzoeker mag dan ook redelijkerwijs worden verwacht dat hij eerst alle redelijke van hem te verwachten mogelijkheden uitput om bescherming te krijgen in eigen land, hetgeen u niet gedaan heeft. U verklaarde dat u ten gevolge van deze feiten geen klacht had ingediend. U kende immers de mogelijkheden van het indienen van een klacht tegen de politie niet en u ontvluchtte de politie (CGVS I, p. 14; p. 17; CGVS II, p. 14). Nochtans blijkt uit de reeds geciteerde informatie betreffende het politiefunctioneren dat er gesteld kan worden dat de in Macedonië opererende autoriteiten in geval van eventuele (veiligheids)problemen aan alle Macedonische onderdanen ongeacht hun etnische origine voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet d.d. 15 december 1980.

Gelet op het geheel van voorgaande bevindingen ben ik de mening toegedaan dat u niet alle redelijkerwijze van u te verwachten nationale mogelijkheden tot het verkrijgen van hulp en/of bescherming van de in Macedonië opererende veiligheidsinstanties heeft uitgeput en dat u aldus onvoldoende heeft aangetoond dat het verkrijgen van internationale bescherming voor u de enige overgebleven uitweg was.

Betreffende de door u beweerde vernieling van uw woning door de politie (CGVS II, p. 13), tot slot, stelde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij arrest in het kader van de eerste asielaanvraag van uw ouders reeds vast dat de loutere stelling dat er recent rellen hebben plaatsgevonden in Macedonië waarbij jullie huis zou zijn vernield, niet volstaat om aan te tonen dat u en uw familieleden in jullie land van herkomst werkelijk worden bedreigd en vervolgd of dat er wat jullie betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of dit risico op ernstige schade dient in concreto te worden aangetoond en uw ouders bleven hier in gebreke. U bracht in het kader van uw asielaanvraag en uw broer L. (...) bracht in het kader van zijn tweede asielaanvraag geen elementen in dit verband aan, integendeel. Er kan zelfs danig getwijfeld worden aan de geloofwaardigheid van uw beweringen betreffende de vernieling van jullie woonplaats in Kumanovë tijdens uw verblijf in België. L. (...) had immers niet de minste informatie over de omstandigheden waarin uw woonplaats zou vernield zijn (CGVS 2e AA L. (...), p. 9-10). De loutere vaststelling dat hij hierover geen informatie had ondergraaft de geloofwaardigheid ervan aanzienlijk.

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande beslissing niet wijzigen. Zoals reeds aangehaald stemmen uw verklaringen en de inhoud van uw documenten, waarvan u overigens geen enkel origineel neerlegde waardoor deze documenten gemakkelijk gemanipuleerd konden worden, immers niet met elkaar overeen. Om bewijskrachtig te zijn dienen documenten bovendien te kaderen in een geloofwaardig relaas wat hier niet het geval is. Betreffende het artikel over de incidenten in Kumanovë in mei 2015 kan er tot slot nog toegevoegd worden dat dit een door de politie ondernomen actie tegen een aantal Albanese terroristen was. Nergens uit uw verklaringen blijkt echter dat u terroristische activiteiten zou ondernomen hebben, waardoor uit niets blijkt dat deze actie tegen u of uw familie gericht zou zijn. De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert werd aan uw administratieve dossier toegevoegd.

Bijgevolg blijkt uit uw verklaring niet duidelijk dat er wat u betreft een gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van de Vluchtelingenconventie of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat u een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

C. Conclusie

Steunend op artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet beslis ik uw asielaanvraag niet in overweging te nemen."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker gaat in zijn verzoekschrift in op de verschillende motieven van de bestreden beslissing en tracht deze te verklaren dan wel te weerleggen. Hij steunt zich derhalve op de schending van de materiële motiveringsplicht.

2.2.1. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.2. De Raad wijst er vooreerst op dat de bestreden beslissing werd genomen op basis van artikel 57/6/1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Deze bepaling luidt als volgt:

"De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen is bevoegd om de aanvraag tot erkenning van de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 of tot het bekomen van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, die ingediend wordt door een onderdaan van een veilig land van herkomst of door een staatloze die voorheen in dat land zijn gewone verblijfplaats had, niet in overweging te nemen wanneer uit zijn verklaringen niet duidelijk blijkt dat, wat hem betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van het internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er

zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4.

Een land van herkomst wordt als veilig beschouwd wanneer op basis van de rechtstoestand, de toepassing van de rechtsvoorschriften in een democratisch stelsel en de algemene politieke omstandigheden kan worden aangetoond dat er algemeen gezien en op duurzame wijze geen sprake is van vervolging in de zin van het internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er geen zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat de asielzoeker een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4. Hierbij dient onder meer rekening te worden gehouden met de mate waarin bescherming geboden wordt tegen vervolging of mishandeling door middel van :

- a) de wetten en voorschriften van het land en de wijze waarop deze in de praktijk worden toegepast;*
- b) de naleving van de rechten en vrijheden neergelegd in het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, het Internationaal Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten of het Verdrag tegen foltering, in het bijzonder de rechten waarop geen afwijkingen uit hoofde van artikel 15, § 2, van voornoemd Europees Verdrag zijn toegestaan;*
- c) de naleving van het non-refoulement beginsel;*
- d) het beschikbaar zijn van een systeem van daadwerkelijke rechtsmiddelen tegen schending van voornoemde rechten en vrijheden.*

De beoordeling of een land een veilig land van herkomst is dient te steunen op een reeks informatiebronnen waaronder in het bijzonder informatie uit andere lidstaten van de Europese Unie, de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen, de Raad van Europa en andere relevante internationale organisaties.

Op gezamenlijk voorstel van de minister en de minister van Buitenlandse Zaken en nadat de minister het advies van de Commissaris-generaal voor Vluchtelingen en de Staatlozen heeft ingewonnen, bepaalt de Koning, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, ten minste eenmaal per jaar de lijst van veilige landen van herkomst. Deze lijst wordt meegedeeld aan de Europese Commissie.

De in het eerste lid bedoelde beslissing wordt met redenen omkleed met vermelding van de omstandigheden van de zaak en moet getroffen worden binnen een termijn van vijftien werkdagen."

Artikel 1 van het koninklijk besluit van 11 mei 2015 tot uitvoering van het artikel 57/6/1, vierde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, houdende de vastlegging van de lijst van veilige landen van herkomst, luidt als volgt:

"De volgende landen worden aangewezen als veilig land van herkomst in de zin van artikel 57/6/1, vierde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen :

- Albanië, Bosnië-Herzegovina, Kosovo, Servië, Montenegro, FYROM en India".

Artikel 57/6/1 van de vreemdelingenwet belet verzoeker niet om aan te tonen dat er, wat hem betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in vluchtelingenrechtelijke zin, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4 van diezelfde wet.

Het is *in casu* duidelijk dat verzoeker afkomstig is van een veilig land in de zin van artikel 57/6/1 van de vreemdelingenwet, met name Macedonië, en dat er bijgevolg een vermoeden geldt dat er in hoofde van de asielzoeker geen vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aanwezig is. Het is aan verzoeker om met duidelijke en substantiële redenen aan te tonen dat ondanks zijn afkomst van een veilig land, zijn land van herkomst in specifieke omstandigheden niet als veilig kan worden beschouwd en dit dus in afwijking van de algemene situatie aldaar. De bewijslast *in casu* rust derhalve op verzoeker.

2.2.3. De Raad is van oordeel dat verweerder in de bestreden beslissing met recht heeft kunnen besluiten dat uit de verklaringen van verzoeker niet duidelijk blijkt dat, wat hem betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van het internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. De motieven van de bestreden beslissing vinden steun in het administratief dossier en zijn deugdelijk.

Uit wat volgt blijkt dat verzoeker geen argumenten aanbrengt die de motieven van de bestreden beslissing op afdoende wijze kunnen weerleggen.

2.2.4.1. Wat betreft de opmerking van verweerder dat verzoekers asielaanvraag laattijdig is en bijgevolg slechts moeilijk in overeenstemming te brengen valt met een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade, oppert verzoeker dat *“(het feit dat hij op 03/12/2015 wegens illegaliteit werd opgepakt door de Belgische autoriteiten en sindsdien in het gesloten centrum te Merksplas verblijft, (...) net des te meer (bewijst) dat hij –aan zijn nog steeds jeugdige leeftijd- zich niet eens bewust was van het feit dat een tweede asielaanvraag überhaupt mogelijk is, minstens destijds geen volledige uitleg over de proceduremogelijkheden gehad heeft”* en dat *“(h)et feit dat hij in de overtuiging was dat hij wel degelijk legaal in het land was, aangezien zijn moeder een asielaanvraag ingediend had en hiertegen in beroep gegaan was, (...) dit argument alleen maar (versterkt)”*. Tevens wijst hij er nog op dat *“het kennen van de wet en a fortiori de vreemdelingenwet en haar procedureregels absoluut geen evidentie is en al zeker niet voor derdelanders”*.

2.2.4.2. De Raad wijst verzoeker er evenwel vooreerst op dat van iemand die zijn land ontvlucht is omdat hij nood heeft aan internationale bescherming redelijkerwijze verwacht kan worden dat hij in het gastland ernstige pogingen onderneemt om zich te informeren aangaande de wijze waarop deze bescherming kan verkregen worden en zo snel mogelijk een asielaanvraag indient en daarbij correcte gegevens verstrekt. De uitleg dat verzoeker in de overtuiging was dat hij legaal in het land was, aangezien zijn moeder een asielaanvraag ingediend had en hiertegen in beroep gegaan was, kan evenmin verklaren waarom verzoeker – sinds 15 mei 2015 meerderjarig geworden – pas op 22 december 2015 een eigen asielaanvraag heeft ingediend. Immers weigerde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen reeds op 27 oktober 2015 bij arrest de eerste asielaanvraag van zijn ouders. Tevens bemerkt de Raad dat verzoeker reeds op 3 december 2015 door de Belgische politie als illegaal werd opgepakt en in een gesloten centrum ondergebracht werd, doch nog tot 22 december 2015 wachtte om een asielaanvraag in te dienen. De vaststelling dat verzoeker dermate lang wachtte vooraleer een eigen asielaanvraag in te dienen, relativeert sterk de ernst van zijn nood aan bescherming.

2.2.5. Daar waar verzoeker stelt dat hij *“niet ‘gestraft’ (kan) worden voor het gebrek aan volledigheid in de asielaanvraag van zijn moeder (en vader)”*, bemerkt de Raad evenwel dat van familieleden die, steunend op hetzelfde asielrelaas, hun land van herkomst zijn ontvlucht uit vrees voor hun vrijheid of hun leven, kan worden verwacht dat zij de feiten die de aanleiding vormden voor hun vlucht op een eenduidige en geloofwaardige manier kunnen weergeven. De beslissing van een persoon om zijn land te verlaten is immers dermate fundamenteel en ingrijpend dat hij of zij normaliter bij machte moet zijn een waarheidsgetrouw verhaal te vertellen met betrekking tot de kern van het asielrelaas. *In casu* kon verweerder terecht overgaan tot de vergelijking van de verklaringen van zij die beweren hetzelfde lot te hebben gedeeld teneinde zich een juist beeld te vormen over de situatie waarin de asielzoeker zich bevindt en de waarachtigheid van het relaas na te gaan.

2.2.6. In verband met het betoog van verzoeker dat *“(de oproepingsbrief van de Rechtbank van Kumanovo die verzoeker voorlegt (...) ondubbelzinnig (bewijst) dat er 1) wel degelijk sprake is van vervolgingen tegen hem, 2) die betrekking hebben op diefstal en 3) waardoor bovendien effectief een gevangenisstraf van 3 jaar werd uitgesproken”*, wijst de Raad erop dat door verweerder werd vastgesteld dat de door verzoeker afgelegde verklaringen geenszins te rijmen vallen met de inhoud van deze oproepingsbrief. Immers gaf verzoeker tijdens zijn eerste gehoor aan, hoewel hij verschillende keren voor de rechter zou verschenen zijn, nooit door een tribunaal veroordeeld te zijn geweest. Hierdoor was hij evenmin op de hoogte van de officiële redenen van zijn veroordelingen. Dit terwijl de convocatie van de rechtbank van eerste aanleg van Kumanovë d.d. 28 november 2014 verzoeker oproept om zijn gevangenisstraf van drie jaar, die op 1 juli 2014 wegens zware diefstal door de rechtbank van eerste aanleg van Kumanovë werd uitgesproken, i. e. geruime tijd voor zijn vertrek naar België, uit te zitten. De Raad wijst erop dat aan documenten die ter ondersteuning van een voorgehouden asielrelaas worden bijgebracht enkel bewijswaarde kan worden toegekend voor zover deze gepaard gaan met een geloofwaardig relaas, wat *in casu* niet het geval is.

2.2.7. Wat betreft de bemerking van verzoeker dat verweerder ten onrechte ervan uitgaat dat de vrijlating op 25 november 2014 en de oproepingsbrief van de rechtbank van eerste aanleg van Kumanovë, d.d. 28 november 2014 op dezelfde feiten zouden slaan, terwijl de vrijlating evenwel te maken had met de computerdiefstal (waarvan de opsluiting niet gegrond was), wijst de Raad er evenwel op dat het niettemin merkwaardig is dat verzoeker op 25 november 2014 door een beslissing van de rechtbank van eerste aanleg van Kumanovë uit de gevangenis werd vrijgelaten, om vervolgens nauwelijks drie dagen door diezelfde rechtbank weer opgeroepen te worden om zich voor zijn

gevangenisstraf te melden. Het gegeven dat dit een andere zaak betrof, doet hieraan geen enkele afbreuk.

2.2.8. Waar verzoeker de verschillende tegenstrijdigheden, ongerijmdheden en vaagheden in zijn opeenvolgende verklaringen en tussen zijn verklaringen en deze van zijn familieleden, die volgens verweerder de geloofwaardigheid van de door hem aangekaarte problemen met de Macedonische autoriteiten nog verder op de helling zetten, wijt aan de ernstige drugsverslaving waarmee hij kampte, waardoor van hem niet verwacht kan worden dat hij zich dergelijke gegevens nog haarfijn kan herinneren, en tevens wijt aan de stress die zijn ouders hadden, stelt de Raad vooreerst vast dat, voor zover verzoeker aanvoert geheugenproblemen te hebben omwille van de drugsverslaving waarmee hij kampte, door verzoeker geen enkel medisch attest werd aangebracht waaruit blijkt dat hij geheugenproblemen zou hebben omwille van zijn (vroeger) drugsgebruik. Verzoeker toont de door hem beweerde geheugenproblemen ingevolge drugsgebruik dan ook geenszins aan en deze door verzoeker verklaarde geheugenproblemen kunnen dan ook geen verklaring zijn voor de vastgestelde tegenstrijdigheden, ongerijmdheden en vaagheden in zijn opeenvolgende verklaringen en tussen zijn verklaringen en deze van zijn familieleden.

Verder stipt de Raad nog aan dat van een asielzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op een correcte en zo accuraat mogelijk aanbrengt. Er kan immers in redelijkheid worden aangenomen dat doorslaggevende gebeurtenissen – meer in het bijzonder de verschillende detenties van verzoeker, de politieondervragingen, de valse aanklachten die hem in de schoenen werden geschoven, de juridische procedures tegen verzoeker, zijn verblijf in verschillende Macedonische gevangenissen en zijn verblijf de maanden voor zijn vertrek in december 2014 - in het geheugen van verzoeker zijn gegrift, zodat hiervan zelfs na het verstrijken van een bepaalde periode een volledig, geloofwaardig en eenduidig verslag van kan worden uitgebracht.

Wat nog de opmerking van verzoeker betreft dat zijn ouders gestresseerd waren, stelt de Raad vooreerst vast dat verzoeker evenmin enig medisch attest aanbrengt waaruit blijkt dat de psychologische toestand van zijn ouders hen zou verhinderen coherente en consistente verklaringen af te leggen. Voor zover verzoeker zou doelen op de stress van zijn ouders ten gevolge van hun gehoor op het Commissariaat-generaal, wijst de Raad erop dat, hoewel wordt erkend dat elk verhoor een zekere mate van stress met zich brengt, dit de asielzoeker niet ontslaat van de plicht zijn relaas zo volledig en correct mogelijk uiteen te zetten, gelet op het feit dat de beslissing van een persoon om zijn land te verlaten dermate fundamenteel en ingrijpend is en de feiten die hiertoe aanleiding hebben gegeven geen details betreffen. Het argument dat zijn ouders gestresseerd zouden zijn geweest tijdens hun gehoor doet dan ook geen afbreuk aan deze plicht en kan dan ook niet dienstig worden aangevoerd ter weerlegging van de vaststellingen in de bestreden beslissing.

2.2.9.1. Voorts voert verzoeker ter verklaring van de verschillende tegenstrijdigheden tussen zijn verklaringen en deze van zijn familieleden ook nog aan dat *“(bovendien (...)) ook een verschil in perceptie inzake voorhechtenis en effectieve opsluiting niet uitgesloten (is). Ook dit wordt bevestigd door het feit dat de moeder van verzoeker aanhaalt dat er pas bij zijn tweede arrestatie een verschijning voor de rechter was (vonnisgerecht), terwijl verzoeker meent een 16-tal keer te zijn verschenen (~onderzoeksrechter). Dat het onderzoek naar computerdiefstal toen immers nog niet helemaal afgerond kon zijn, blijkt uit het feit dat de ouders van de verdachte kinderen zelf (!) de autoriteiten hebben moeten wijzen op de aanwezigheid van camerabeelden, wat uiteindelijk geleid heeft tot de vrijlating. Het voorlopige karakter van de hechtenis wordt bovendien ook bevestigd door de door de ouders neergelegde beslissing van Kumanovo (met nummer KM. Nr. 66/14), dat melding maakt van een voorlopige opsluiting van 90 dagen t.e.m. 25/11/2014.”*

2.2.9.2. De Raad is evenwel van mening dat deze uitleg niet kan overtuigen, daar deze een allesbehalve overtuigende *post-factum* verklaring betreft die duidelijk na reflectie tot stand gekomen is teneinde de vastgestelde tegenstrijdige verklaringen alsnog verenigbaar te laten schijnen. Uit niets blijkt immers dat de tegenstrijdigheden tussen de verklaringen van verzoeker en deze van zijn ouders omtrent de tegen hem gevoerde juridische procedures te wijten zouden zijn aan *“een verschil in perceptie inzake voorhechtenis en effectieve opsluiting”*.

2.2.10. Waar verzoeker de tegenstrijdigheden tussen zijn verklaringen en deze van zijn broer, L. M., wijt aan het feit dat zijn broer ten tijde van de problemen in Kosovo verbleef, bemerkt de Raad evenwel dat van verzoekers broer, die tijdens zijn gehoor op het Commissariaat-generaal beweerde zelf problemen te hebben gekend omwille van verzoeker en omwille hiervan Macedonië verlaten te hebben

(gehoorverslag CGVS L. M. d.d. 17/02/2015, p. 9-10 en 14 (administratief dossier, stuk 8, landeninformatie, deel 2)), redelijkerwijs verwacht mag worden dat hij zich bij zijn andere familieleden (bij zijn ouders en bij zijn broer) spontaan en gedetailleerd zou informeren over die elementen die verband houden met zijn asielrelaas, *in casu* de problemen die zijn broer (verzoeker) gekend zou hebben en ten gevolge waarvan hij zelf problemen kreeg in Macedonië. Het doet dan ook afbreuk aan de geloofwaardigheid van hun verklaringen dat enerzijds verzoekers broer beweerde dat verzoeker in Veles in een jeugdinstelling opgesloten was, terwijl verzoeker anderzijds verklaarde nooit in een jeugdinstelling en ook niet in Veles opgesloten te zijn geweest.

2.2.11.1. Aangaande de bemerking in de bestreden beslissing dat er een aanzienlijke tegenstrijdigheid sloop in de opeenvolgende verklaringen van de broer van verzoeker, L. M., omtrent de problemen die hun familie zou kennen met de familie van de voormalige echtgenoot van S. (verzoekers zus), stelt verzoeker dat *“er (...) vanwege de ‘aanslag op de eer’ inderdaad reeds bedreigingen (waren) toen de vader nog in Macedonië verbleef. Deze werden versterkt nadat formeel klacht tegen de schoonfamilie was neergelegd. Inmiddels bevond de familie M. (...) zich reeds in België, zodat de bedreigingen ook op ons grondgebied hun vervolg kenden”*.

2.2.11.2. De Raad stelt echter vast dat verzoeker hiermee geenszins de door verweerder vastgestelde tegenstrijdigheid tussen de aanvankelijke verklaring van zijn broer dat hun vader zowel in Macedonië als in België door S.’s broer telefonisch werd bedreigd en zijn latere verklaring dat hun vader voor het eerst werd bedreigd toen de politie na hun klacht tegen S.’s broer naar hem op zoek besloot te gaan en dus toen hun vader al in België verbleef, weerlegt of verklaart. Immers komt verzoekers betoog neer op een loutere herhaling van één versie van de verklaringen van zijn broer. Evenwel kan verzoeker niet zonder meer verwijzen naar één versie van de verklaringen van zijn broer. Daar anders over oordelen zou ertoe leiden dat elke opeenvolging van gehoren, teneinde een precieze inschatting te kunnen maken van de ernst van de aangehaalde vrees voor vervolging of het reëel risico op het lijden van ernstige schade, zinledig zou worden.

2.2.12. Voor zover verzoeker in zijn verzoekschrift de vastgestelde tegenstrijdigheden, ongerijmdheden en vaagheden tracht te wijten aan zijn psychologische toestand en desbetreffend als bijlage bij zijn verzoekschrift een e-mail van 21 januari 2016 toevoegt van Maaïke Vanderbruggen, een geaccrediteerd bezoeker voor de *Jesuit Refugee Service* (bijlage 4), wijst de Raad erop dat het louter opnieuw bijbrengen van een reeds eerder aan het administratief dossier toegevoegd document geen concrete weerlegging uitmaakt van de desbetreffende motivering van verweerder waarbij dit document duidelijk in overweging werd genomen. Meer bepaald werd door verweerder dienaangaande terecht het volgende gemotiveerd: *“Uw advocate legde ter staving hiervan weliswaar een e-mail, d.d. 21 januari 2016, neer van Maaïke Vanderbruggen, een geaccrediteerd bezoeker voor de Jesuit Refugee Service. Hieruit blijkt echter hoogstens dat er een vermoeden bestaat dat u psychische problemen zou hebben. De opstelster van deze mail erkende echter dat ze geen specialist ter zake is. Bijgevolg legde u geen enkel document neer waaruit objectief kan blijken dat u daadwerkelijk psychische problemen zou hebben.”* De Raad stelt vast dat verzoeker tot op heden geen enkel medisch attest aanbrengt waaruit de door hem voorgehouden psychische problemen blijken.

2.2.13.1. In zijn verzoekschrift benadrukt verzoeker dat hij *“wel degelijk meermaals blootgesteld (werd) aan discriminatoir geweld, waarbij ook op geestelijk vlak gaandeweg sporen van geweld ontstonden, zoals de blijvende angst voor persoonlijke vervolging, onzekerheid, schrik voor bijkomende trauma’s... Zowel administratief als gerechtelijk werden op discriminerende wijze maatregelen genomen tegen verzoeker, die uiteindelijk uitmondde in een onevenredige vervolging én bestraffing.”* Hij vervolgt dat *“(d)e hangende sfeer van het gevoerde machts spel van de politie en de vrees voor wraakacties van enkele corrupte Macedoniërs, (...) ervoor (zorgde) dat ook de toegang tot rechtsmiddelen, waardoor een onevenredig zware straf werd opgelegd (verzoeker was immers onschuldig), de facto werd uitgehold”*. Hij of zijn familie legden nooit een klacht neer tegen de autoriteiten uit vrees voor verdere vervolgingen en repressies. Verder wijst verzoeker er nog op dat *“(tot op vandaag (...)) de spanning tussen Albanezen en Macedoniërs nog steeds duidelijk voelbaar (is)”* en onderstreept hij dat zijn Albanese afkomst de oorzaak en spil geweest is van de door hem aangehaalde incidenten. De Macedonische autoriteiten mogen er dan wel formeel op vooruitgegaan zijn, doch *“verdoken praktijken van repressie zullen uiteraard niet aan de nodige instanties gemeld worden”*, aldus verzoeker. Ter staving van zijn betoog voegt verzoeker desbetreffend als bijlage bij zijn verzoekschrift *“Krantenartikels en persberichten inzake de etnische spanningsverhouding en repressies”* toe (bijlage 5). Hieruit zou blijken dat *“vergeldingen en terreur, zonder enige officiële reden, nog steeds een vaak voorkomende praktijk is, waarbij de politie als ongecontroleerde machtsinstantie ongestoord z’n gang blijft gaan”*.

2.2.13.2. De Raad benadrukt evenwel vooreerst dat uit wat voorafgaat blijkt dat aan de door verzoeker voorgehouden problemen met de Macedonische autoriteiten geen enkel geloof kan worden gehecht.

Daarnaast werd in de bestreden beslissing gemotiveerd dat evenmin enig geloof kan worden gehecht aan de bewering van verzoeker dat hij door een politiepatrouille op straat in elkaar geslagen werd waarna de politie gewoon doorreed, gelet op de vaststelling dat de door verzoeker aangebrachte documenten hierover inhoudelijk tegenstrijdig met elkaar zijn, en aan de bewering van verzoeker buitengerechtelijk te zijn opgesloten in een bos door enkele politieagenten en medewerkers van de politie, gelet op zijn tegenstrijdige verklaringen dienaangaande.

Daarenboven werd tevens gemotiveerd dat, zelfs indien er aan de door verzoeker beweerde mishandelingen door de politie of medewerkers van de politie geloof gehecht kon worden, dan nog uit niets blijkt dat verzoeker naar aanleiding van deze feiten in Macedonië geen of onvoldoende beschermingsmogelijkheden – of bij een eventuele herhaling ervan bij terugkeer naar Macedonië – ter beschikking zou hebben. Immers blijkt uit de “COI Focus” betreffende “Macedonië – Beschermingsmogelijkheden” van 27 februari 2015 – door verweerder toegevoegd aan het administratief dossier (administratief dossier, stuk 8, landeninformatie, deel 4) – dat de in Macedonië opererende autoriteiten in geval van eventuele (veiligheids)problemen aan alle Macedonische onderdanen ongeacht hun etnische origine voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de vreemdelingenwet. Zo blijkt uit deze informatie dat er in Macedonië geen systematische op Albanezen betrekking hebbende mensenrechtenschendingen gepleegd door de Macedonische autoriteiten plaatsvinden. De Macedonische autoriteiten en de Macedonische politie garanderen voor alle etnische groepen wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging. Indien men meent onrechtmatig behandeld te zijn/worden door de Macedonische politie en meent dat rechten geschonden zijn/worden, bestaan in Macedonië meerdere mechanismen - die ook toegankelijk zijn voor minderheden - om politieel wangedrag aan te klagen bij hogere autoriteiten. De Macedonische overheid onderneemt immers stappen om geweld en discriminatie tegen minderheden te voorkomen. Uit de voormelde informatie blijkt dat er weliswaar binnen de Macedonische politie nog steeds een aantal hervormingen noodzakelijk blijven, maar dat de Macedonische politie steeds beter functioneert en steeds beter haar taken uitvoert. Hierdoor benadert ze meer en meer de maatstaven van de Europese Commissie. Zo zijn er de laatste jaren vooreerst serieuze verbeteringen merkbaar betreffende de etnische samenstelling van de politiemacht. Daarnaast wordt de controle over de politie in het algemeen en de speciale eenheden in het bijzonder effectiever, doordat er meer gebruik gemaakt wordt van interne audits om te waarborgen dat professionele standaarden gerespecteerd worden. In dit verband werd in 2003 een interne controleafdeling, opgericht met als mandaat onder meer het onderzoek van politiecorruptie en inbreuken op de mensenrechten in het politiekorps. Dat de politie beter functioneert, is voorts het gevolg van de implementatie van de politiewet van 2007, die onder meer een betere bescherming van getuigen en slachtoffers garandeert.

De Raad is van oordeel dat de door verzoeker aangebrachte krantenartikelen en persberichten geenszins volstaan om de informatie waarop verwerende partij zich desbetreffend baseert te weerleggen. Het eerste artikel “Politie slaat hard in op demonstranten Macedonië” van 7 mei 2015 handelt over het harde optreden van de Macedonische politie tegen demonstranten in de hoofdstad Skopje, waarbij tientallen gewonden zijn gevallen. De andere twee artikels “Macedonië: ministers en hoofd inlichtingendienst tot ontslag gedwongen” en “Zeker 22 doden bij politieactie Macedonië” van respectievelijk 13 mei 2015 en 10 mei 2015, maken melding van een confrontatie tussen gewapende Albanezen of Kosovaren en de Macedonische politie in Kumanovë waarbij acht agenten en veertien gewapende mannen om het leven kwamen en tientallen gewonden vielen. Uit deze artikels blijkt evenwel niet dat er in Macedonië systematische op Albanezen betrekking hebbende mensenrechtenschendingen gepleegd door de Macedonische autoriteiten plaatsvinden, noch weerleggen deze artikels de informatie zoals deze blijkt uit de “COI Focus” betreffende “Macedonië – Beschermingsmogelijkheden” van 27 februari 2015 dat indien men meent onrechtmatig behandeld te zijn/worden door de Macedonische politie en meent dat rechten geschonden zijn/worden, er in Macedonië meerdere mechanismen bestaan – die ook toegankelijk zijn voor minderheden – om politieel wangedrag aan te klagen bij hogere autoriteiten. *In casu* werd door verzoeker evenwel geen klacht ingediend ten gevolge van de door hem aangehaalde feiten. Van een asielzoeker kan evenwel redelijkerwijs worden verwacht dat hij eerst alle redelijke van hem te verwachten mogelijkheden uitput om bescherming te krijgen in eigen land, hetgeen verzoeker niet gedaan heeft. Verzoeker toont dan ook onvoldoende aan dat het verkrijgen van internationale bescherming voor hem de enige uitweg was.

2.2.14. Wat betreft de als bijlage bij het verzoekschrift toegevoegde veroordeling van verzoekers zus L'. M. (bijlage 3), wijst de Raad er evenwel op dat desbetreffend stuk niet gesteld is in de taal van de rechtspleging en niet vergezeld is van een vertaling. Met toepassing van artikel 8 van het koninklijk besluit houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 21 december 2006 neemt de Raad bij gebreke aan een vertaling naar de taal van de rechtspleging toe dit document niet in overweging.

2.2.15. Gelet op het geheel van het voorgaande treedt de Raad verweerder bij waar deze besluit dat uit de verklaringen van verzoeker niet duidelijk blijkt dat, wat hem betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van het internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig februari tweeduizend zestien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

W. MULS